

1) Τέκνον ἄρχοντος Λεξ. Δημητρ. Πβ. ἀφεντο-
πούλλα. 2) Κύριος, θωπευτικῶς Ἦπ. κ.ά.—ΓΨυχάρ.
ἐνθ' ἄν.: Ἐλάτε δὲ καὶ μὴ μοῦ κάνετε τὸν ἄγιο, ἀφεντούλλα
μου Στὸν Ἰσκιο 215. Ὁ χρυσός μας ὁ ἀφεντούλλης ποῦ ἔρ-
χεται ἔς τῆς γραιᾶς τῆς Μαρίκας Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 217. || Ἀσμ.
Ἀφέντη, ἀφεντούλλη μου, πέντε βολές ἀφέντη,
πέντε βολές ἀφέντεψες καὶ πάλ' ἀφέντης εἶσαι
Ἦπ. Ἦ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. κ.ά. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.
Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφεντικούλλης.
3) Πατὴρ ὑποκοριστικῶς Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.): Ἀσμ.
Ὅλοι βούλονταν νὰ μᾶς τῇ δώσουν
κι ἀφεντούλλης τῆς δὲν μᾶς τῇ δίνει
Ἦπ.
Φέγ' ἀφεντούλλης τ'ς, φέγει | ἔς τὰ δάκρυα γιουμισμένος
(φέγει=φεύγει) Ζαγόρ.

ἀφεντούτσικος ὁ, ἀμάρτ. ἀφεντούτσικους Μακεδ.
(Σισάν. Χαλκιδ.).

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφέντης διὰ τῆς καταλ. -οὔτσι-
κος.

Ἀφεντούλλης 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀφέντη κι ἀφεντούτσικι, πέντε φουρὲς ἀφέντη
Σισάν.

ἀφεντοφάγετα τά, Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαγητός
< τρώγω.

Σκωπτικῶς, τὰ τρώγοντα τὸν ἀφέντη, αἱ ψεῖραι.

ἀφεντοχώραφο, ἰδ. ἀφεντο- 1.

ἀφεντοχώρι τό, Πελοπν. (Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ χωριό.

Χωρίον ἀνήκον εἰς ἓνα κύριον, χωρίον ἰδιόκτητον.
Συνών. τσιφλίκι, χτημα. Πβ. ἀφεντότοπος 1.

ἀφεντοχωριάτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀφεδοχωριά-
της Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφέντης καὶ χωριάτης.

1) Πλούσιος χωρικός Λεξ. Δημητρ. 2) Εὐγενὴς τὸ
ἦθος χωρικός Λεξ. Δημητρ. 3) Ἀνθρώπος πλούσιος, ἐ-
πιτηδεύμενος ἦθη ἄρχοντος, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀγροῖκος
Κεφαλλ. Συνών. ἀρχοντοχωριάτης.

ἀφερέγγυος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. ἀφερέγγυος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) ἀφιρέγγυος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φερέγγυος.

1) Ὁ μὴ κεκτημένος περιουσίαν πρὸς ἐγγύησιν, ἀνα-
ξιόχρεως ἐνθ' ἄν.: Ἀφερέγγυοι γ' οἱ δυὸ δῶνε, μήτ' ἐκεῖνος
ἔχει ὡς μύτις βολόνας πρᾶμα οὗτ' ἐκεῖνη ὅσο σηκώνει μιὰ
μυῖα ἔς τὸ φτερό τῆς Ἀπύρανθ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων
σώας τὰς φρένας, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ
ἔχη κάνεις ἐμπιστοσύνην Πελοπν. (Λακων.)

ἀφερτζιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀιφερτζιὰ Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφερτος, παρ' ὁ καὶ ἀιφερτους.

1) Τὸ νὰ εἶναι τις ἀφόρητος, κακοαναθρεμμένος. 2)
Ἀλαζονεῖα, ὑπερηφάνεια. Συνών. ἀκαταδεξιά, ἀκα-
ταδεχτοσύνη.

ἀφερτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀφιρτους βόρ. ἰδιώμ. ἀφιρτους Ἦπ. κ.ά.
ἀνήφερτος Λεξ. Βλαστ. 278 ἀνιφέριτους Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφερτος. Διὰ τὸν τύπ. ἀφιρτους
πβ. ἀμάραντος-ἀιμάραντος. Τὸ ἀνιφέριτους ἐκ

τοῦ ἀμαρτ. ἀνέφερτος κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγ-
γου ι.

1) Ἀφόρητος, δυσάρεστος, ἄξεστος Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Κύπρ. Μακεδ. (Σιάτ.) Μέγαρ.:
Ἀφιρτ' κουπέλλα Ζαγόρ. || Φρ. Τρομάρα νὰ σοῦ ῥθῃ, ἀφερ-
τη! (ὑβρις) Μέγαρ. Πβ. ἀρχ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 563 *χει-
μῶνα... | παρεῖχ' ἀφερτον Ἰδαία χιών». β) Ἀλαζών,
ἀκατάδεκτος Ἦπ. Συνών. ἀκατάδεχτος 1, ἀντίθ.
καταδεχτικός. 2) Ὁ μὴ κομισθεὶς, ὁ μὴ μεταφερ-
θεὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τό 'χου
ἀφιρτον τοῦ σ'ιάρ' ἀπ' τοῦ χουράφ' ἀκόμα Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Εἶνι ἀφιρτα τὰ ξύλ' ἀπ' τοῦ λόγγου αὐτόθ. || Φρ. Αὐ-
τὴ ξέρει τ' ἀφερτα (ἐπὶ εὐφυοῦς ἢ πονηρᾶς γυναικός) Πε-
λοπν. (Μάν.) 3) Ὁ μὴ ἐλθὼν πολλαχ.: Πῆγε ἔς τὸ βου-
νὸ κ' εἶναι ἀφερτος ἀκόμα Πελοπν. (Μάν.) Ἀντίθ. φερμέ-
νος (ἰδ. φέρω). || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἀφερτο τὸ γιόμα ἢ ἄ-
φερτο γιόμα (πρὸ τοῦ γεύματος) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκ-
κιν. Παππούλ. Φιγάλ.) Ἀφερτο γιόμα ἤμουνα ἔς τὸ δεῖνα μέ-
ρος Ἀνδρίτσ. Πβ. ἀβάρετος 2 β, ἀβασίλευτος. 4)
Ὁ μὴ ὑποστάς ζύμωσιν, ὁ μὴ ἀνεβασμένος, ἐπὶ ἄρτου Λεξ.
Βλαστ. 278. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνανέβαστος.

ἀφеси ἡ, λόγ. σύνθηθ. καὶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀφεις.

Ἀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς στρατιω-
τικῆς θητείας ἐνθ' ἄν.: Παίρνω ἀφеси. Καλὴ ἀφеси! (εὐχή)
σύνθηθ. || Φρ. Ἐπῆρε ἀφеси (παρεφρόνησε) ἄγν. τόπ. Σήμε-
ρα ἤρθε ὁ παππᾶς καὶ μᾶς ἔκανε παράκλησι ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἀφέ-
σεως (ἐνν. τῶν ἀμαρτιῶν) Ἦπ. Συνών. ἀπολυμός,
ἀπόλυσις 2.

ἀφετὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀθειὰ Ρόδ. (Κάστελλ.).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφετός.

Χαλαρῶς, ἀνειμένως: Τὸ σκοινὶ εἶναι ἀθειὰ δεμένον.
Συνών. χαλαρά, ἀντίθ. σφιχτά.

ἀφετάρικος ἐπίθ. Κρήτ. ἀθετάρικος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφετός καὶ τῆς καταλ. -άρικος.

1) Ὁ ἀφειμένος, ὁ ἀκωλύτως καὶ ἀνεπιτηρήτως περι-
φερόμενος καὶ δυνάμενος νὰ βόσκη ὅπου τύχη, ἐπὶ ζφού.
Συνών. ἀπολυτός Α 1, ἀφετός 2. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀν-
θρώπου, ἀκόλαστος.

ἀφετέρου ἐπίρρ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀναφατέρως.

Ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς ἀντων. μας, μεταξύ μας, οἱ
δυὸ μας, μόνοι μας, ἄνευ μεσολαβήσεως τρίτου: Ἀφετέ-
ρου μας ἐσιάστημεν (μόνοι μας συνεβιβάσθημεν).

ἀφετζιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀθειὰ Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφετός καὶ τῆς καταλ. -ιὰ.

Ἐλευθερία: Φρ. Ἐχω τὴν ἀθειά μου (δύναμαι νὰ κά-
μνω ὅ,τι θέλω).

ἀφετός ἐπίθ. Κεφαλλ. Πόντ. (Σάντ.) ἀθετός Ἀνδρ.
(Κόρθ.) Ρόδ. Χίος κ.ά. ἀφητός Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀφετός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφετός.

1) Ὁ ἀφειμένος, ἐπὶ προσώπων, ἐμπύχων καὶ πρα-
γμάτων Κρήτ.: Ἀπάνω ἔς τὸ τραπέζι τό 'χω ἀφητό. Ἀφητό
τὸ ἔχουνε γιὰ νὰ τὸ πάρωμε. Αὐτὸς ἐπέρασε καὶ θὰ τὸ ἔχει
ἀφητό. Μῖας κοπανιᾶς εἶχε ἀφετὴ τὴ μάννα δου τὸ κοπέλλι
νὰ βγάγῃ φαγτὰ (ἐκ παραμυθ. μῖας κοπανιᾶς=μιὰ στιγμὴ).

2) Ἀφετάρικος 1, ὁ ἰδ., Ἀνδρ. (Κόρθ.) Κεφαλλ. Πε-
λοπν. (Μάν.) Χίος κ.ά.: Τό 'χω τ' ἀρνὶ ἀφετὸ μέσ' ἔς τὸ χω-
ράφι Κεφαλλ. Τὰ ζῶα τὰ 'χαμε ἀθειὰ Κόρθ. Ἐχω ἀθειὰ
τὰ πρόβατα Χίος Ἐνα ζ-ζῶ ἀθειὰ Ρόδ. Ἦ σημ. καὶ ἀρχ.

